

Hồi thứ năm mươi hai

Chẳng để ai mua chuộc lòng người

Thực ra Vi Tiểu Bảo chẳng biết Lưu Nhất Chu là người thế nào. Gã chỉ đoán hắn là ý trung nhân của Phương Di tất nhiên phải là chàng trai tuấn tú. Đồng thời hắn lại là sư ca của hai cô, chắc võ công cũng vào hạng khá, gã liền nói bịa ra như vậy.

Quả nhiên Mộc Kiếm Bình đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chính y đấy. Y làm sao?

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Hỡi ơi! Té ra vị Lưu sư phó này là người yêu của Phương cô nương...

Gã nói tới đây, bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân đi tới rồi một người cất tiếng gọi:

- Quế công công! Thái hậu ban thưởng đây...

Vi Tiểu Bảo mừng thầm, nghĩ bụng:

- Mẹ kiếp! Mụ điểm không đến gặp lão gia, lão gia cũng không đến bái kiến mụ thì đã sao? Lão gia không sợ mình chết, trái lại mụ lại sợ lão gia chết.

Đoạn gã đồng dục đáp:

- Tạ ơn ban thưởng.

Vi Tiểu Bảo mở cửa bước ra nhìn tên thái giám mang đồ vật đến, cúi đầu tạ ơn Thái hậu ban thưởng.

Gã cầm lấy cái hộp gỗ chạm trổ mở ra coi thì thấy bên trong quả nhiên có đặt một bình thuốc. Gã liền móc túi lấy tấm ngân phiếu năm mươi lạng bạc thưởng cho tên thái giám kia.

Tên thái giám mừng như bắt được của rơi. Gã không ngờ làm một việc dễ dàng mà được đến năm chục lạng bạc.

Vi Tiểu Bảo trở vào phòng rồi mở bình lấy một viên thuốc uống.

Phương Di hỏi:

- Quế đại ca! Vị Lưu... Lưu sư ca đó tình trạng thế nào?

Vì Tiểu Bảo lăm bắm:

- Con đười thối tha này trước nay chưa được câu nói nào tử tế với mình. Từ lúc thị nhắc đến Lưu sư ca mới kêu mình bằng Quế đại ca. Chi bằng ta hăm thị một phen cho bỏ ghét.

Gã liền thở dài, lắc đầu đáp:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Phương Di cả kinh, ấp úng hỏi:

- Sao? Y... y... bị thương, hay là... y chết rồi?

Vì Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Trước nay lão gia chẳng biết Lưu Nhất Chu hay Lưu Nhất Địch chi hết. Cô muốn biết hắn sống hay hắn chết thì phải kêu ta ba tiếng "Hảo lang quân!", ta mới cất công điều tra dùm.

Ban đầu Phương Di thấy gã lắc đầu, thở dài, kêu "đáng tiếc" luôn miệng thì tưởng là Lưu Nhất Chu chắc chắn dữ nhiều, lành ít. Sau nàng nghe gã nói vậy thì trong bụng mừng thầm, hỏi:

- Sao đại ca không ăn nói đứng đắn? Đại ca cho hay câu nào thật, câu nào dối được không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hừ! Thằng cha Lưu Nhất Chu mà lọt vào tay ta thì ta cột hắn lại, đánh cho tan xác để tra hỏi hắn đã dùng những lời đường mật gì để làm xiêu lòng vợ ta, rồi ta mới vung dao chém một nhát cho rồi đời tên lưu manh chuyên đi dụ dỗ vợ người...

Mộc Kiếm Bình hỏi lại:

- Đại ca đã giết y rồi chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không phải! Ta mới cắt hai hột của hắn để biến hắn thành một tên thái giám.

Mộc Kiếm Bình không hiểu gã nói thế là nghĩa làm sao, còn Phương Di đã hiểu rõ ràng, nên mặt nàng đỏ bừng lên, cất tiếng mắng nhiếc:

- Người chỉ thích nói càn, nói bậy, chẳng còn ra thể thống gì.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Lưu sư ca của cô mười phần chắc đến chín là bị bắt rồi. Cô có muốn cho gã làm thái giám không? Quế công công này mà nói ra một câu thì chẳng thiếu gì người nghe theo. Còn Phương cô nương! Cô có năn nỉ ta không?

Phương Di lại đỏ mặt lên.

Mộc Kiếm Bình xen vào:

- Quế đại ca! Người ta gặp bước gian nan mà đại ca không cần người năn nỉ cũng ra tay giúp đỡ mới phải là anh hùng nghĩa hiệp.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Không được! Ta chỉ thích nghe người cầu khẩn. Nhất là cô nào kêu ta bằng "Hảo lang quân", "Thân ái lang quân!" một cách thiết tha thì ta càng phấn khởi tinh thần để giúp việc cho.

Phương Di ngần ngừ một chút rồi hô:

- Quế đại ca! Hảo đại ca! Tiểu muội năn nỉ đại ca.

Vì Tiểu Bảo vênh mặt lên nói:

- Phải kêu ta là "Hảo lang quân" mới được.

Mộc Kiếm Bình lại xen vào:

- Đại ca nói thế là không phải. Sư tỷ của tiểu muội đã hứa hôn với Lưu sư ca rồi. Lưu sư ca mới là lang quân của y. Khi nào y chịu kêu đại ca bằng "lang quân"?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Y lấy Lưu Nhất Chu thì lão gia phải nổi cơn ghen, ghen tới long trời lở đất.

Mộc Kiếm Bình khuyên giải:

- Đại ca đừng làm thế, Lưu sư ca là người rất tử tế!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hắn càng tử tế bao nhiêu, ta càng ghen tức bấy nhiêu. Trời ơi! Ghen đến phát điên! Ghen đến chết người! Ghen càng cay đắng càng ghen cho nhiều! Ha ha! Ha ha!...

Gã vừa cười vừa ôm cái bọc đi ra khỏi phòng.

Vì Tiểu Bảo khoá trái cửa lại rồi kêu bốn tên thái giám tùy tùng, cùng lên ngựa đến phủ Bình Tây vương đường Trường An, phía tây thành Bắc Kinh.

Ngô ứng Hùng nghe báo có Khâm sứ đến, lật đật chạy ra cúi đầu nghênh tiếp.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đức Hoàng thượng phái tiểu đệ đem những vật này cho tiểu vương gia coi thử. Tiểu vương gia! Tiểu vương gia có to gan lớn mật không?

Ngô ứng Hùng đáp:

- Ty chúc cực kỳ nhất gan, không chịu nổi những điều khủng khiếp.

Vi Tiểu Bảo làm bộ sững sốt rồi cười hỏi:

- Tiểu vương gia không chịu nổi những cơn kinh khủng ư? Vậy mà lúc làm việc lại rất gan dạ.

Ngô ứng Hùng đáp:

- Ty chúc chưa hiểu ý tứ của công công. Xin công công nói rõ hơn.

Đêm trước ở phủ Khang thân vương, Ngô ứng Hùng tự xưng là tại hạ. Bữa nay gã thấy Vi Tiểu Bảo vắng chỉ tới đây, ngấm ngấm cảm thấy tình thế bất lợi, liền tự xưng là ty chúc.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đêm hôm qua tiểu vương gia phái bao nhiêu thích khách vào cung? Đức Hoàng thượng sai tại hạ tới đây hỏi về vụ đó.

Ngô ứng Hùng đã nghe tin về vụ thích khách đêm qua vào náo loạn Hoàng cung, bây giờ đột nhiên hần thấy Vi Tiểu Bảo hỏi vậy thì sợ hãi vô cùng. Hần co đầu gối, quỳ mọp ngay xuống, trông ra sân. Vừa dập đầu vừa kêu:

- Hoàng thượng đối đãi với cha con kẻ vi thần ơn nặng tây non. Dù cha con nô tài có làm thân trâu, ngựa cũng chưa đủ báo đền trong muôn một. Cha con nô tài là Ngô Tam Quế và Ngô ứng Hùng thà cam tâm chết vì Hoàng thượng, quyết chẳng hai lòng.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tiểu vương gia hãy dậy đi, thùng thăng rồi hãy dập đầu cũng chưa muộn. Tiểu vương gia! Tại hạ hãy cho tiểu vương gia coi những thứ này...

Gã vừa nói vừa cởi bọc, mở ra để trên bàn.

Ngô ứng Hùng đứng dậy ngó thấy y phục cùng khí giới trong bọc thì khiếp sợ không biết đến thế nào mà kể! Bất giác hai tay hần run lên bần bật, miệng ấp úng:

- Vụ này... vụ này...

Hần cầm tờ khẩu cung lên coi thấy viết rõ ràng thích khách vâng lệnh Bình Tây Vương Ngô Tam Quế vào cung hành thích, cố ý hạ sát Hoàng đế

Thất Đất, để lập Ngô Tam Quế lên làm chúa vân vân... mà lúc này hồn vía lên mây. Hai chân hần nhũn ra, lại quỳ xuống lấp bắp năn nỉ:

- Quế công công!... Vụ này... vụ này nhất quyết không phải là sự thật. Bọn nô tài... bị gian nhân hãm hại. Nô tài hy vọng công công tâu lên thánh thượng... tâu... tâu...

Vi Tiểu Bảo nói:

- Những khí giới này đều là do bọn phản tặc đem vào trong cung mưu đồ việc tày đình. Trên binh khí đều khắc chữ hiệu của quý phủ mới thật là kỳ!

Ngô ứng Hùng đáp:

- Cha con nô tài có rất nhiều kẻ thù. Đây nhất định là gian kế của cừu gia.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Những lời của tiểu vương gia cũng có lý phần nào. Song chúng ta chưa hiểu đức Hoàng thượng có tin như vậy không?

Ngô ứng Hùng nói:

- Đây toàn là trông cậy vào ơn cao đức cả của công công. Nếu công công chịu phân tích rõ ràng dùm cho cha con ty chức, được Hoàng thượng tin lời. Tính mệnh cha con ty chức còn bảo toàn được tức là của công công đã ban cho.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu vương gia! Tiểu vương gia hãy đứng dậy! Đêm rồi tiểu vương gia tặng cho tại hạ một phần lễ trọng hậu dường như đã liệu trước có vụ này xảy ra phải không? Ha ha! Ha ha!

Ngô ứng Hùng toan đứng lên, nhưng nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu nghiêm trọng này lại quỳ xuống cái rụp, kêu van:

- Công công minh xét cho! Công công chỉ cần phân tích mấy lời về cha con ty chức trước mặt Hoàng thượng, ngài là bậc thánh minh, nhất định tin lời công công.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vụ này đã thành chuyện động trời! Sách Ngạch Đồ đại nhân, quan thị vệ đô đầu Đa Long đại nhân đều đi báo kiến Hoàng thượng và đã phúc bẩm bản cung trạng của bọn thích khách, tiểu vương gia biết rồi đó. Việc tạo phản là một vấn đề trọng đại, dù ai lớn mật đến đâu cũng không dám lấp liếm hay tâu trình một cách hồ đồ mà bảo phân tích một vài câu trước mặt Hoàng thượng mà xong được ư? Nhưng tại hạ nghĩ rằng chúng ta chưa đến nỗi hết đường. Tại hạ cần phải nghĩ mưu chước tuyệt diệu, dù mười phần không ăn chắc cả

mười, cũng hy vọng rất nhiều rửa sạch tội danh cho cha con tiểu vương gia. Có điều vụ này phải tốn công lắm mới được.

Ngô ứng Hùng cả mừng nói:

- Trăm điều trông cậy vào phương lược giải cứu của công công.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu vương gia hãy đứng dậy cùng nhau nói chuyện cho tiện.

Ngô ứng Hùng đứng lên rồi miệng không ngớt ngỏ lời cảm tạ.

Vì Tiểu Bảo hỏi vặn:

- Bọn thích khách này đúng không phải tiểu vương gia phái đến chứ?

Ngô ứng Hùng đáp:

- Nhất định là không phải. Ty chức khi nào dám làm việc động trời, muôn thác cũng không đủ đền tội?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Tại hạ đã cùng tiểu vương gia kết bạn, lần này hãy tạm tin lời. Trường hợp mà thích khách do tiểu vương gia phái đến tức là đào lỗ để chôn tại hạ đó.

Ngô ứng Hùng nói ngay:

- Xin công công yên lòng, nhất quyết không phải ty chức.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy theo ý tiểu vương gia thì những tên phản tặc kia do ai phái đến?

Ngô ứng Hùng đáp:

- Vì ty chức rất nhiều kẻ thù nên trong lúc nhất thời khó mà xác định được.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu vương gia đã muốn cho tại hạ trình bày trước long nhan thì ít nhất phải đưa ra một vài kẻ thù, thánh thượng mới tin được.

Ngô ứng Hùng đáp:

- Dạ dạ! Gia nghiêm thay nhà Đại Thanh bình thiên hạ, tiểu trù phản nghịch không phải là ít. Bọn phản nghịch thù hận sâu cay gia nghiêm đại khái là dư đảng của Lý Sấm, bè phái của Đường Vương, Quế Vương triều nhà Minh, hay dư đảng của Mộc gia ở Vân Nam. Bọn chúng đã thù hận thấu xương thì bất cứ việc phản loạn hay bạo thiên nghịch địa chúng cũng dám làm.

Vi Tiểu Bảo gật đầu hỏi:

- Những bè phái Lý Sấm, dư đảng của Mộc Thiên Ba gì gì đó, gia số võ công của họ thế nào? Tiểu vương gia dạy tại hạ mấy chiêu để đến biểu diễn trước mặt long nhan. Tại hạ sẽ nói là đêm qua chính mắt mình đã trông thấy thích khách thì triển những chiêu số này, quyết không lầm lẫn. Có thể Thánh hoàng mới tin được.

Ngô ứng Hùng cả mừng đáp:

- Kế này của công công thật là tuyệt diệu. Có điều ty chức hiểu võ công rất ít. Để ty chức đi hỏi thủ hạ. Thừa công công! Xin công công hãy ngồi chơi một chút. Ty chức vào trong giày lát rồi lập tức trở ra ngay.

Hắn nói xong lại vấn an một câu, rồi lật đật đi vào nhà trong.

Chỉ trong khoảnh khắc, Ngô ứng Hùng dẫn một người theo ra. Gã chính là tên đứng đầu bọn tuỳ tùng tên gọi Dương Dật Chi.

Đêm qua Vi Tiểu Bảo đã đánh bạc giúp gã này được một ngàn sáu trăm lạng.

Dương Dật Chi vừa thấy Vi Tiểu Bảo vội tiến lại dâng lời vấn an, sắc mặt gã đầy vẻ lo âu. Dĩ nhiên Ngô ứng Hùng đã nói rõ đầu đuôi cho gã biết.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dương đại ca! Đại ca bất tất phải lo lắng. Đêm qua đại ca đánh bạc ở phủ Khang thân vương, chẳng thiếu gì văn võ đại thần đã gặp mặt, quyết không ai dám bảo đại ca vào cung hành thích.

Dương Dật Chi đáp:

- Dạ dạ! Tiểu nhân sợ là sợ bọn gian nhân hãm hại. Họ dám nói thế tử một mặt đưa bọn tiểu nhân vào phủ Khang thân gia để mọi người chứng kiến, một mặt ngấm ngấm phái bọn nghịch tặc vào cung gây việc động trời.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cũng có lý như vậy.

Dương Dật Chi lại nói:

- Theo lời thế tử thì công công đã chịu giữ công đạo, đến phân tích trình bày trước Thánh hoàng để nâng đỡ bọn tiểu nhân. Công công thật là một vị đại ân nhân của Ngô gia. Những kẻ thù Bình Tây Vương nhiều quá kẻ không xiết được. Gia số võ công của họ cực kỳ phức tạp. Chỉ có Mộc vương phủ đã dựng ra những môn võ riêng biệt cho một nhà nên nhận được dễ dàng.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chà! Đáng tiếc đây không tìm được người nào trong Mộc vương phủ để bảo họ biểu diễn mấy chiêu thức cho coi.

Dương Dật Chi nói:

- Mộc gia quyền và Mộc gia kiếm đã lưu truyền ở Vân Nam lâu ngày, nên tiểu nhân nhớ được một ít. Tiểu nhân xin biểu diễn mấy đường, nhờ công công chỉ điểm cho. Bọn thích khách vào cung đã đem theo đao kiếm, vậy tiểu nhân biểu diễn môn "Hồi phong kiếm" của Mộc gia được chăng?

Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Đại ca đã hiểu võ công của Mộc gia thì còn gì hay hơn nữa? Có điều tại hạ chẳng hiểu gì về kiếm pháp mà trong lúc vội vàng có học cũng không nhớ được. Vậy đại ca biểu diễn mấy chiêu Mộc gia quyền cho coi.

Dương Dật Chi đáp:

- Dạ! Tiểu nhân xin tuân lệnh. Ngày trước công công đã ra sức bắt Ngao Bái, lừng danh bốn biển. Công phu quyền cước của công công nhất định cao thâm khôn lường! Tiểu nhân thi triển có chỗ nào không đúng, xin công công chỉ điểm cho!

Gã nói rồi đứng giữa sảnh đường từ từ thi triển từng chiêu từng thức.

Mộc gia quyền nguyên từ đời Mộc Anh truyền lại đã trên hai trăm năm là một công phu rèn luyện đến trăm ngàn lần nên cực kỳ tinh diệu.

Về quyền pháp Dương Dật Chi không chuyên chú nên ít sở trường. Nhưng đường quyền này ở Vân Nam rất nhiều người biết, võ công gã lại rất cao thâm, thêm phần kiến văn quảng bác, nên những chiêu thức gã phô diễn được tới trình độ khá tinh diệu.

Vi Tiểu Bảo coi đến chiêu "Hoành tảo thiên quân" bất giác cất tiếng khen:

- Chiêu này hay tuyệt!

Sau gã sử đến chiêu "Cao sơn lưu thủy", Vi Tiểu Bảo lại khen:

- Chiêu này cũng không dở.

Gã chờ Dương Dật Chi sử Mộc gia quyền xong rồi hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Trong lúc nhất thời, tại hạ chẳng thể học được nhiều, chỉ cần một vài chiêu để trình diễn trước mặt Hoàng thượng là đủ. Hoàng thượng sẽ vui mấy tay cao thủ võ công trong cung đến nhận xét. Đại ca tính thử coi liệu họ có nhận ra được lai lịch môn võ này không?

Vi Tiểu Bảo nói rồi vung tay khoa chân y thức sử hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy".

Dương Dật Chi mừng rỡ đáp:

- Công công sử hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy" đã đến chỗ tinh vi. Những tay hảo thủ nhìn tới liền biết ngay là quyền pháp của Mộc gia. Công công quả là một nhân vật thông minh hẳn tiếp hơn đời, vừa ngó qua đã sử đúng ngay. Như vậy Ngô gia của bọn tiểu nhân rất nhiều hy vọng được thoát nạn.

Ngô ứng Hùng xá dài luôn mấy cái nói:

- Cả nhà họ Ngô của ty chức hơn trăm người, hoàn toàn trông vào công công cứu mạng cho.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Trong cả nhà Ngô Tam Quế có cả non vàng núi bạc, ta bất tất phải nhắc tới chuyện tiền nong cho gã khinh mình.

Gã liền chấp tay đáp lễ nói:

- Chúng ta là bạn kết giao, sao tiểu vương gia còn nói đến những chuyện ơn đức cùng cứu mạng làm chi? Như vậy chẳng hoá ra tiểu vương gia coi tại hạ là người ngoài ư? Vả lại tại hạ chỉ biết hết sức hành động, không nghĩ gì đến chuyện khác, mà cũng chẳng hiểu có đắc dụng hay không?

Ngô ứng Hùng vâng dạ luôn mấy tiếng.

Vì Tiểu Bảo gói bọc binh khí lại cấp vào nách tự nghĩ:

- Ta không nên giao cái bọc này cho y vội.

Gã chợt nhớ tới điều gì liền hỏi:

- Tiểu vương gia! Hoàng thượng còn truyền cho tại hạ hỏi tiểu vương gia một điều: những người ở tỉnh Vân Nam có ai là Dương Nhất Phong đến làm quan trong kinh không? Hoặc giả có nhân vật nào trùng danh hiệu như vậy không?

Ngô ứng Hùng sửng sốt nghĩ thầm:

- Dương Nhất Phong bất quá là một viên quan nhỏ mọn. Hắn lai kinh bệ kiến, chưa vào bái yết thánh thượng, mà sao thánh thượng đã biết hắn?

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Dương Nhất Phong là người mới được uỷ nhiệm lãnh chức tri huyện huyện Khúc Tĩnh, tỉnh Vân Nam. Hiện nay hắn cũng lai kinh chờ đợi bái kiến thánh thượng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng phái tại hạ hỏi tiểu vương gia về vụ mấy bữa trước đây Dương Nhất Phong đã lấn át lương dân trên một toà tử lâu. Hắn dong cho bọn nô bộc tàn ác đánh người. Chẳng hiểu hiện nay hắn đã thay đổi tính tình chưa?

Nguyên Dương Nhất Phong được Ngô Tam Quế uỷ cho làm tri huyện Khúc Tĩnh là vì hắn đã dứt lốt hơn bốn vạn bạc. Trong khoản này, Ngô ứng Hùng đã rút lấy trên ba ngàn lạng. Bây giờ gã nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy thì chẳng còn hồn vía nào nữa, vội đáp ngay:

- Ty chúc xin dạy bảo hắn.

Đoạn gã quay ra bảo Dương Dật Chi:

- Người đi kêu Dương Nhất Phong đến đây lập tức, hãy đánh hắn năm chục trượng lớn rồi sẽ liệu.

Ngô ứng Hùng lại đưa lời vấn an Vi Tiểu Bảo và nói:

- Công công! Xin công công khai tấu Thánh hoàng cho: kẻ vi thần Ngô Tam Quế xét người không được tinh minh, tiến cử một tên chẳng ra gì. Xin Thánh hoàng giáng chỉ hành tội, kẻ vi thần không dám oán thán. Tên Dương Nhất Phong lập tức bị cách chức, vĩnh viễn không được thu dụng. Đồng thời kẻ vi thần thỉnh cầu bộ đại nhân uỷ nhiệm bạc hiền tài khác sung vào chức đó.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tưởng bắt tất phải dùng hình phạt nghiêm trọng đến thế.

Ngô ứng Hùng nói:

- Dương Nhất Phong lớn mật làm càn đã đến tai thánh thượng thật tội đáng chu di. Dật Chi! Người cứ phạt đòn thật nặng cho ta!

Dương Dật Chi đáp:

- Xin tuân mệnh!

Vi Tiểu Bảo cười ha hả nghĩ bụng:

- Thế là tên quan họ Dương e rằng khó toàn mạng

Gã nói:

- Tại hạ trở về phúc trình Hoàng thượng sẽ rảng biểu diễn hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy" cho thật đúng mới được.

Gã nói rồi cáo từ đi ra.

Ngô ứng Hùng lấy trong tay áo ra một gói lớn hai tay dâng lên nói:

- Quế công công! Đại ơn đại đức của công công không thể báo đáp một cách dễ dàng. Lại nhờ Đa tổng quản, Sách đại nhân cùng các vị ngự tiền thì

vệ đại thần hết lòng bảo vệ, ty chức gọi là có chút quà mọn để tỏ lòng thành kính. Ty chức cảm phiền Quế công công vị tình chuyển giao dùm tới các vị đó. Thánh thượng có hỏi đến, mỗi vị tâu giúp một câu thì nỗi oan uổng của cha con kẻ vi thần mới rửa được.

Vi Tiểu Bảo đón lấy cái bọc cười hỏi:

- Phải chăng tiểu vương gia muốn tại hạ thay mặt tỏ thân tình với mấy vị đó? Vụ này dễ lắm, tại hạ có thể làm được.

Gã ở trong cung hơn một năm, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã học được cách ăn nói của bọn thái giám rất đầy đủ. Giả tỷ bây giờ gã mới bắt đầu mạo danh Tiểu Quế Tử thì Hải lão công ông duai mắt khó lòng phát giác ra được.

Ngô ứng Hùng và Dương Dật Chi kính cẩn đưa gã ra tận cổng ngoài.

Vi Tiểu Bảo ngồi trên kiệu mở bọc ra coi thấy toàn là ngân phiếu, tổng số đúng mười vạn lạng bạc.

Gã lẩm bẩm:

- Con mẹ nó! Lão gia lấy năm vạn trước.

Rồi gã cất ngân phiếu vào bọc. Còn năm vạn lạng vẫn để nguyên trong gói.

Công việc đầu tiên của Vi Tiểu Bảo là đến Ngự thư phòng báo kiến vua Khang Hy để phúc trình sứ mạng đã làm xong. Gã nói: Ngô ứng Hùng đối với bậc chúa thượng thánh minh bằng một tấm lòng cảm kích không bút nào tả xiết!

Vua Khang Hy cười nói:

- Chắc gã sợ giạt bắn người lên!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã sợ đến té đái vãi phân. Sau nô tài lại bảo gã: Minh kiến của thánh thượng soi xa muôn dặm. Ngài điều tra võ công của thích khách đoán ngay được là hành vi của bọn phản tặc họ Mộc ở Vân Nam. Ngô ứng Hùng vừa kinh hãi vừa mừng thâm, gã cười híp mắt lại.

Vua Khang Hy nổi lên tràng Vi Tiểu Bảo ha hả.

Vi Tiểu Bảo móc trong bọc lấy gói ngân phiếu ra tâu:

- Ngô ứng Hùng cảm kích đến độ móc ra một nắm ngân phiếu lớn nói là tặng cho nô tài một vạn lạng. Còn bốn vạn lạng gã yêu cầu nô tài đem chia cho bọn thị vệ ở trong cung đã ra sức chiến đấu đêm qua. Muôn tâu Thánh thượng! Thánh thượng coi đây đủ rõ bọn nô tài được một dịp đại phát tài.

Mớ ngân phiếu này mỗi tấm đều năm trăm lạng. Tất cả một trăm tấm chồng lên thành một xấp đầy.

Vua Khang Hy cười nói:

- Người còn là một đứa nhỏ thì một vạn lạng cũng không xài hết được. Vậy còn bốn vạn lạng người đem chia cho bọn thị vệ.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hoàng thượng tuy thông minh nhưng cũng không đoán được trong mình Vì Tiểu Bảo này có hàng mấy chục vạn lạng bạc.

Gã lại tâu:

- Tâu Thánh thượng! Nô tài châu hầu Thánh thượng, thứ gì cũng đủ hết, có bạc cũng chẳng dùng làm gì! Nô tài thờ chúa giữ vẹn lòng trung đã được Thánh thượng chiếu cố đủ điều. Vậy năm vạn lạng bạc này xin đem thưởng hết cho bọn thị vệ, nô tài sẽ bảo với chúng đây là của Thánh thượng ban thưởng, bắt tất phải nhắc tới Ngô ứng Hùng để mua chuộc lòng người cho gã.

Vua Khang Hy không muốn mạo danh ban thưởng, nghe đến bốn chữ "mua chuộc lòng người" nhà vua không khỏi động tâm.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>